

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoCsp/22/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8221201022
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoláková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8221201022.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zolákovvej a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Andreja Radomského, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, právne zastúpeného Remedium Legal, s. r. o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, proti žalovanej: M. X., O.. XX.XX.XXXX, V. L. XXXX/XX, XXX XX M. - F. U., o zaplatenie 361,09 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č. k. 7Csp/39/2021-115 z 31. augusta 2021 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a nepriznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. 2.1 Výrok odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou voči žalovanej domáhal zaplatenia 361,09 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 361,09 eur od 13. októbra 2020 do zaplatenia, náhrady trov konania a náhrady trov právneho zastúpenia. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že jeho právna predchodkyňa F. F., R.. F.. 12. novembra 2014 uzatvorila so žalovanou zmluvu o kreditnej karte č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o kreditnej karte“), súčasťou ktorej sú Všeobecné obchodné podmienky. Táto zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až § 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Žalovaná tým, že aj napriek opakovaným výzvam neplnila splátky v určených termínoch, porušila svoju povinnosť podľa zmluvy. Jeho pohľadávka bola ku dňu postúpenia vo výške 581,13 eur a pozostávala z istiny vo výške 361,09 eur, z riadneho úroku vo výške 154,- eur, úroku z omeškania vo výške 39,09 eur a poplatkov vo výške 26,95 eur. Toto vyčíslenie je v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, v ktorej postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaná suma vo výške 361,09 eur pozostáva z neuhradenej istiny úveru v rovnakej výške. Zvyšnú časť dlžnej sumy si v tomto konaní neuplatňuje.

2.2 Právny zástupca žalobcu na výzvu súdu podaním z 13. júla 2021 doplnil, že v zmysle čl. I zmluvy o kreditnej karte si zmluvné strany dohodli premenlivú úrokovú sadzbu závislú od výšky

vyčerpaných finančných prostriedkov, minimálnu mesačnú splátku závislú od výšky vyčerpaných finančných prostriedkov a v čl. II ods. 12 aj poplatky. Podľa článku II. ods. 8. zmluvy o kreditnej karte bol klient v prípade, že existuje pohľadávka povinný platiť banke každý mesiac minimálnu mesačnú splátku vo výške uvedenej v zmluve o kreditnej karte podľa výšky bankou schváleného úverového rámca, a to vždy najneskôr do dňa splatnosti, ktorým je 20. deň v mesiaci. V platobnej histórii debetné operácie zahŕňajúce výber kartou, platbu kartou a odchádzajúce platby z účtu vo výške 3.549,37 eur predstavujú súčet položiek Credit module feetransaction 0,07 eur, Financial Issuermessage US-on-SV2SV non-dispute Population 340,42 eur a Financial Issuermessage Us-on-VISA non-dispute Population 3.208,88 eur, ďalej poplatky a úroky vo výške 570,01 eur a v platobnej histórii predstavujú spolu súčet položiek „Feetransaction“ a kreditné operácie úhrady vo výške 3.507,34 eur. Rozdiel debetných a kreditných operácií na účte žalovanej ku dňu nadobudnutia účinnosti vypovedania zmluvy/vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlžného zostatku, t. j. k 24. aprílu 2019 predstavuje sumu vo výške 612,04 eur (v platobnej histórii evidované ako „Payments to accountadjustment“). Po nadobudnutí účinnosti vypovedania zmluvy/vyhlásení mimoriadnej splatnosti uhradila žalovaná sumu vo výške 70,- eur, ktorá bola v plnom rozsahu započítaná na dlžnú istinu. V rámci svojho dispozičného oprávnenia uplatnil len neuhradenú istinu úveru vo výške 361,09 eur (431,09 eur - 70,- eur). K vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo 24. apríla 2019, čo je v platobnej histórii evidované ako „Payments to accountadjustment“. Zároveň oznámil, že nedisponuje oznámením o postúpení pohľadávky, ani osobitnou výzvou podľa § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ani dokladmi preukazujúcimi ich doručenie. Žalovaná bola na svoje omeškanie mnohokrát upozornená, o čom predložil tri výzvy, a to z 23. augusta 2018, 27. januára 2019 a 4. februára 2019. S poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 zákona č.160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) mal za to, že skutočnosť, že došlo k riadnemu vyhláseniu predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru nebola protistranou rozporovaná. Zároveň mal za to, že právna predchodkyňa žalobcu dodržala všetky podmienky, ktoré jej ukladá ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) a tvrdil, že žalovaná bola právnou predchodkyňou žalobcu opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to výzvami zo 6. mája 2019 a zo 4. mája 2020, ku ktorým žalobca priložil podací hárok preukazujúci jej odoslanie. Odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver (t. j. pri posudzovaní bonity žalovanej) bola zachovaná, pretože pri posúdení bonity žalovanej právna predchodkyňa žalobcu overila návratnosť úveru tak, že klientom deklarovaný príjem overený dopytom do Sociálnej poisťovne bol 600,- eur, existujúce záväzky boli vo výške 209,- eur, maximálne splátkové zaťaženie, ktoré je možné použiť na splátky úverov (55 % z akceptovaného príjmu), ukazovateľ schopnosti splácať (disponibilný zostatok 121,- eur) $600 \text{ eur} \times 55 \% - 209 \text{ eur} = 121 \text{ eur}$. Existujúce splátky úverov a úverová história klienta bola overená dopytom do Úverového registra. Splátka poskytnutého úveru je nižšia ako disponibilný zostatok - podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená. Výsledkom posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver bol jednoznačný záver o jej platobnej spôsobilosti/schopnosti splácať daný úver.

2.3 Žalovaná sa k žalobe ani k vyjadreniu žalobcu z 13. júla 2021, ktoré jej boli doručené do vlastných rúk 19. júla 2021 písomne do dňa vydania tohto rozsudku nevyjadřila.

2.4 S poukazom na ustanovenie § 297 písm. b) CSP súd prvej inštancie spor prerokoval bez nariadenia pojednávania, pretože žalovaná pohľadávka uvedenú sumu nepresahovala a zabezpečené listinné dôkazy súd vzhliadol za postačujúce pre svoje rozhodnutie.

2.5 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo zistenia, že F. F., R.. F. a žalovaná 12. novembra 2014 uzatvorili zmluvu o kreditnej karte, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského revolvingového úveru na kreditnú kartu s celkovým úverovým rámcom 600,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala pri celom vyčerpaní úverového rámca splácať v minimálnych splátkach po 30,- eur mesačne, a to vrátane úroku vyjadreného v eurách v tabuľkovej časti zmluvy odstupňovane podľa výšky čerpania celkového úverového rámca k začiatku účtovného obdobia zníženého o sumy všetkých splátok klienta uhradených ku dňu splatnosti (ďalej označovaného ako „Poplatok za Komfort“) a nadväzne na to úroku vyjadreného v rozmedzí ročnej percentuálnej sadzby. V zmluve o kreditnej karte bola ďalej uvedená ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) 34,96 %, celková čiastka, ktorú mala žalovaná pri použití predpokladov uvedenej RPMN zaplatiť 702,54 eur, priemerná hodnota RPMN 24,36 %, ročná úroková sadzba pre úrok z omeškania 5 %. V návrhu na uzavretie zmluvy žalovaná deklarovala rodinný stav, vzdelanie, dobu zamestnania, svoje bytové pomery ako aj výšku príjmu. V zmysle článku II. bod 3. zmluvy o kreditnej karte klient výslovne vyhlasuje, že v prípade, ak s ním banka na základe tohto návrhu uzavrie zmluvu o kreditnej karte súhlasí, aby sa všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v tejto zmluve riadili príslušnými ustanoveniami Obchodných podmienok pre kreditné karty vydaných bankou

s účinnosťou od 5. júna 2006, Obchodných podmienok pre poskytovanie a používanie Elektronických služieb a Platobných kariet vydaných bankou s účinnosťou od 10. septembra 2002, Všeobecných obchodných podmienok vydaných bankou s účinnosťou od 1. augusta 2002, Sadzobníka, Zverejnenia k úrokovým sadzbám a podmienok určených zverejnením, za ktorých sa bankový produkt v zmysle tejto zmluvy poskytuje, ktoré budú súčasťou tejto zmluvy, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí. Podľa článku II. bod 7. zmluvy o kreditnej karte klient je oprávnený čerpať úver poskytnutý na základe zmluvy o kreditnej karte realizovaní hotovostných a bezhotovostných transakcií prostredníctvom kreditnej karty. V prípade, ak klient splatí celú pohľadávku, je oprávnený požadovať opätovné poskytnutie úveru. V prípade, ak klient splatí časť pohľadávky, je oprávnený požadovať poskytnutie úveru, a to v rozsahu rozdielu výšky celkového úverového rámca a nesplateného zostatku pohľadávky. Z článku II. bod 8. zmluvy o kreditnej karte vyplýva dohoda, že klient je povinný banke v prípade, ak existuje pohľadávka zaplatiť každý mesiac v zmluve uvedenú minimálnu splátku, vždy najneskôr do dňa splatnosti, ktorým je 20. deň v mesiaci. Klient je oprávnený splatiť pohľadávku kedykoľvek. Peňažné prostriedky prevedené alebo vložené na účet na splácanie sa použijú na splatenie pohľadávky. V zmysle článku II bodu 9. zmluvy o kreditnej karte v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas je banka oprávnená požadovať zaplatenie poplatku za upomienku a úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, postúpiť pohľadávku, uplatniť si svoje práva na omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, postúpiť pohľadávku, uplatniť si svoje práva na Rozhodcovskom súde, na všeobecnom súde, vymáhať pohľadávku formou exekučného konania, poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií. Podľa článku II. bod 15. zmluvy o kreditnej karte zmluva o kreditnej karte, ktorá vznikne na základe tohto návrhu sa uzatvára na dobu neurčitú. Konečná splatnosť pohľadávky je viazaná na zánik zmluvy o kreditnej karte. Podľa časti C, bod 10.3 Všeobecných obchodných podmienok, pri doručovaní písomností v poštovom styku sa zásielka považuje za doručenú v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a v cudzine siedmy deň po jej odoslaní, a to aj vtedy, ak sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie, alebo sa zásielka vráti ako nedoručená. Pokiaľ nie je dohodnuté inak, Banka zasiela, podľa vlastného uváženia, písomnosti v poštovom styku vo forme obyčajnej listovej zásielky. Výzvou zo 6. mája 2019 F. F., R.. F. žiadala žalovanú o zaplatenie 612,04 eur do 15 dní na vo výzve uvedený účet. Listinným dôkazom na č. I. 101 žalobca preukazoval doručovanie predmetnej výzvy žalovanej zásielkou zo 7. mája 2019. Výzvou zo 4. mája 2020 F. F., R.. F. opätovne vyzvala žalovanú na zaplatenie pohľadávky v sume 569,22 eur. Aj doručovanie tejto výzvy žalobca preukázal listinným dôkazom na č. I. 99. Žalovaná mala byť vyzývaná na zaplatenie dlžnej sumy aj upomienkami z 23. augusta 2018, 27. januára 2019 a 4. februára 2019, doručovanie týchto výziev žalovanej však zo strany žalobcu preukazované nebolo. F. F., R.. F. ako postupca a žalobca ako postupník 12. októbra 2020 uzatvorili zmluvu o postúpení pohľadávok, v prílohe č. 1 ktorej bola špecifikovaná postúpená pohľadávka. V zmysle článku V. tejto zmluvy bola pohľadávka voči žalovanej zo zmluvy o kreditnej karte predmetom postúpenia na žalobcu.

2.6 Súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva o úvere patrí medzi tzv. absolútne obchody (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka), avšak právny vzťah medzi stranami sporu založený zmluvou o kreditnej karte bolo treba posudzovať i podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa.

2.7 V nadväznosti na to súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že úver bol žalovanej poskytnutý bankou, ktorá úvery poskytuje na základe bankovej licencie. Bolo preto povinnosťou súdu zisťovať, či obmedzenia pre postúpenie pohľadávky bankou na iný subjekt, v tomto prípade na subjekt nebankový, nepozná zákon o bankách. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo 205/2009 z 29. júna 2010).

2.8 Zo zistených okolností prípadu súd prvej inštancie dospel k záveru o splnení zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky voči žalovanej na žalobcu. Žalobca formálne preukázal existenciu výzvy F. F., R.. F. zo 4. mája 2020, ktorou žalovanej oznamovala výšku splatnej pohľadávky (569,22 eur), ako aj jej doručovanie žalovanej doporučenou zásielkou, ktorú je v zmysle bodu 10.3 predložených Všeobecných obchodných podmienok vydaných F. F., R.. F. potrebné považovať za doručenú 9. májom 2020. Z obsahu uvedenej výzvy tiež vyplýva poučenie o práve F. F., R.. F. na postúpenie svojej pohľadávky tretej osobe. Pokiaľ teda žalobca so F. F., R.. F. s časovým odstupom od doručenia tejto výzvy uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávok z 12. októbra 2020, boli splnené ako podmienky vyžadované ustanoveniami § 524 a 525 Občianskeho zákonníka, tak aj špeciálne podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Bola totiž dodržaná lehota 90 kalendárnych

dní, ktorá je určená pre klienta na plnenie omeškaného záväzku, zaplatením ktorého sa môže vyhnúť následku v podobe platného postúpenia pohľadávky na nebankový subjekt.

2.9 Vzhľadom k tomu, že vo veci ide o zmluvný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, bolo podľa názoru súdu prvej inštancie potrebné ďalej skúmať, či uzavretá zmluva o kreditnej karte spĺňa obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, či veriteľ poskytujúci spotrebiteľský úver splnil povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať poskytovaný úver v zmysle ustanovenia § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch a či žalobcom nárokovánú pohľadávku možno považovať za splatnú.

2.10 V danej veci je nepochybné, že schválením celkového úverového rámca 600,- eur bola žalovaná povinná v prípade vzniku pohľadávky (teda čerpania úveru) v sume do 300,- eur uhrádzať minimálnu splátku vo výške 15,- eur a pri vzniku pohľadávky z čerpania úveru v sume od 300,- eur do 600,- eur uhrádzať minimálnu splátku v sume 30,- eur. Táto minimálna splátka bola v zmysle citovaného článku II. bod 8. zmluvy splatná vždy k 20. dňu v mesiaci. Zmluva o kreditnej karte však neobsahuje počet splátok potrebných na splatenie úveru, náležitosť ktorá je vyžadovaná ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Prípadná argumentácia v tom smere, že v danom prípade bol uzavretý úver na dobu neurčitú, ktorý mohol byť čerpaný opakovane, a to až do výšky celkového úverového rámca neobstojí, pretože veriteľovi nič nebránilo v zmluve o kreditnej karte uviesť počet splátok v prípade úplného vyčerpania úverového rámca naraz a informovať tak spotrebiteľa o počte a výške potrebných splátok pre úplné splatenie takto naraz vyčerpaného spotrebiteľského úveru. Je potrebné poukázať na to, že rovnaké podmienky stanovuje pri výpočte RPMN aj článok II. bod a) prílohy č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého ak zmluva o spotrebiteľskom úvere umožňuje spotrebiteľovi čerpať peňažné prostriedky ľubovoľne, spotrebiteľský úver sa považuje za vyčerpaný okamžite a v plnej výške. Predložená zmluva však neobsahuje počet splátok potrebných na úplné splatenie úveru a po prepočte potrebnej dĺžky splácania úveru minimálnymi splátkami pri jeho okamžitom vyčerpaní možno konštatovať aj, že zmluva neobsahuje správny číselný údaj o výške poslednej splátky predstavujúcej zvyšok pohľadávky. V prípade splácania žalovanou plne vyčerpaného celkového úverového rámca okamžite, by táto bola na splatenie úveru povinná zaplatiť spolu 27 minimálnych splátok po 15,- eur a poslednú (28.) splátku v sume 4,90 eura, čím by došlo k splateniu poskytnutého úveru vrátane v zmluve dohodnutého poplatku za komfort predstavujúceho úrok vyjadrený v eurách.

2.11 Obdobné výhrady možno mať aj k neuvedeniu konečnej splatnosti úveru konkrétnym dátumom, a to za rovnakých podmienok, teda v prípade vyčerpania spotrebiteľského úveru okamžite a v plnej výške. Nemožno akceptovať stotožnenie konečnej splatnosti pohľadávky so zánikom zmluvy v článku II. bod 15. zmluvy o kreditnej karte, nakoľko v prípade úplného splatenia čerpaných prostriedkov, pri stále trvajúcej zmluve o kreditnej karte musí dôjsť zároveň ku konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru súdu v danej veci v uzatvorenej zmluve o kreditnej karte absentuje jasný a zrozumiteľný údaj o termíne konečnej splatnosti úveru poplatkov v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákonodarcu požiadavku na uvádzanie konkrétneho dátumu konečnej splatnosti úveru zaviedol s cieľom zvyšovania informovanosti spotrebiteľov. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia je nevyhnutné, aby bol v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený osobitný údaj o dátume (deň, mesiac, rok/), kedy je splatná posledná splátka, teda uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru. Nie je ani postačujúce pokiaľ sa termín splatnosti dá vyvodiť z iných ustanovení zmluvy. Povinnosť uvádzať túto obligatórnu náležitosť zmluvy bola súdmi už viackrát judikovaná (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 5Co/286/2014 z 27. mája 2014, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17Co/1201/2015 z 13. januára 2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/1546/2014 z 22. októbra 2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Co/457/2015 z 23. marca 2016). Účelom vyššie uvedených ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch je to, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. V súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora EÚ C-42/15, súd poukazuje aj na názory v odborných článkoch: „Súdny dvor sa vo svojom rozhodnutí venoval výlučne sankciám vo vzťahu k absencii obligatórných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere a napokon, za použitia výkladu a contrario z rozsudku vyplýva, že za nezávažné porušenie, ktoré by sa nemalo trestať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, možno považovať jedine absenciu takej zmluvnej náležitosti, ktorá nemôže nijakým spôsobom spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ (Systém ASPI - stav k 16. júna 2017 do čiasťky 66/2017 Z.z.. Pokus o demýtizáciu rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Biróovej).

2.12 Napokon podľa názoru súdu prvej inštancie v zmluve o kreditnej karte chýba aj ďalšia povinná náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) citovaného zákona, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN. V zmluve uvádzané predpoklady súd nemôže prijať ako správne a zodpovedajúce stranami dojednanej zmluve o spotrebiteľskom úvere, keďže pri výpočte v zmluve uvádzanej RPMN sa v zmysle predpokladov tam uvedených vychádzalo z počtu splátok 12 (12 x 30,- eur), čo je priamo v rozpore so zmluvnými podmienkami, pretože úverový rámec vo výške 300,- eur nemožno splatiť 12 splátkami po 30,- eur, z ktorých má byť veriteľ navyše oprávnený započítať sumu 10,50 eur na poplatok a len zvyšok na úhradu istiny.

2.13 V dôsledku uvedených skutočností je potrebné konštatovať, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť určite, prehľadne a zrozumiteľne informovať spotrebiteľa o všetkých náležitostiach, ktoré zmluva o spotrebiteľskom úvere zo zákona musí obsahovať. Pre vyššie uvedené nedostatky predloženej zmluvy o kreditnej karte súd považuje úver poskytnutý pôvodne F. F., R.. F. žalovanej za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

2.14 Rovnako súd prvej inštancie dospel aj k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcu, pokiaľ ide o splnenie povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch pri poskytovaní daného spotrebiteľského úveru právny predchodcom žalobcu. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. V danom prípade napriek výzve súdu nebol žalobcom preukázaný spôsob, ktorým právna predchodkyňa žalobcu skúmala bonitu žalovanej predtým, ako jej predmetný spotrebný úver poskytla a nepreukázala ani nahliadnutie do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania schopnosti splácania úveru žalovanou pred poskytnutím spotrebiteľského úveru. Akceptovanie akýchkoľvek spotrebiteľom uvádzaných údajov pre posúdenie jeho spôsobilosti splácať poskytnutý úver nemôže byť v súlade so zákonom vyžadovanou odbornou starostlivosťou, ktorej súčasťou musia byť nepochybne aj úkony poskytovateľa spotrebiteľského úveru smerujúce k overeniu týchto spotrebiteľom uvádzaných informácií o jeho príjmoch, či osobných pomeroch. Na to slúžia rôzne databázy, do ktorých majú registrovaní poskytovatelia spotrebiteľských úverov prístup, avšak využitie ktorých žalobca riadnym spôsobom napriek predchádzajúcej výzve nepreukázal. Preto je súd toho názoru, že právna predchodkyňa žalobcu nekonala s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a súčasne z jej strany došlo k hrubému porušeniu tejto povinnosti. To má za následok, že úver je potrebné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov a zároveň, že žalobca (a pred ním ani jeho právna predchodkyňa) neboli oprávnení požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

2.15 Zo žalobcom doloženého prehľadu súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalovaná čerpala celkovo 3.549,37 eur a na úver uhradila do 24. apríla 2019 celkovo 3.507,34 eur a po tomto dátume splátkami z 27. septembra 2019 a 30. júla 2019 aj sumu 70,- eur. To však pri závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru znamená, nielen že všetky úhrady bolo potrebné započítať na istinu dlhu z čerpaného úveru, ale aj že žalovaná na splatenie čerpanej sumy uhradila o 26,97 eur viac, než v skutočnosti čerpala. Preto sa ďalšie skúmanie splnenia podmienok celej splatnosti úveru ukázalo ako právne irelevantné. Z uvedených dôvodov tak súd zastáva názor, že žalovaná v priebehu trvania zmluvného vzťahu s právnou predchodkyňou žalobcu splatila celú čerpanú čiastku úveru, čo pri závere, že žalobca nemal žiaden právny nárok na zaplatenie úrokov či poplatkov znamená, že žalobou uplatnený nárok je nedôvodný a je ho potrebné zamietnuť.

2.16 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, ods. 2, § 524, § 525, § 526, § 565 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o kreditnej karte, § 1 ods. 2 prvá veta, § 2 písm. a), písm. b), písm. d), písm. i), písm. j), § 7, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b), ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o kreditnej karte, § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o kreditnej karte.

2.17 O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a s ohľadom na skutočnosť, že v konaní mala úspech len žalovaná, ktorá si však žiaden nárok na náhradu trov konania neuplatnila a zo spisu jej ani nevyplývajú, súd prihliadajúc na zásadu procesnej ekonómie rozhodol, že žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace

procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces tvrdil, že ak súd postupoval v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) CSP a vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, mal vychádzať z dikcie predmetného ustanovenia a s ohľadom na nespornosť skutkových tvrdení medzi stranami sporu rozhodnúť o nároku tak, ako si ho uplatňoval v konaní. Ak súd skúmal náležitosti zmluvy o kreditnej karte a vykonaným dokazovaním dospel k určitému právnomu názoru, ktorý je v rozpore s jeho tvrdením a zároveň mu neumožnil uskutočniť v konaní prostriedky procesného útoku tým, že rozhodol bez nariadenia pojednávania, resp. bez výzvy na vyjadrenie sa k sporným skutočnostiam, znemožnil mu týmto konaním realizovať jemu patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Trval tiež na tom, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre aplikovanie ustanovenia § 297 písm. b) CSP, keďže podľa neho je zrejmé, že súd nie je povinný žalobcu vyzývať na doplnenie dokazovania, avšak zároveň treba rešpektovať zákonné ustanovenia a nie je možné vo veci rozhodnúť a žalobu (čo i len čiastočne) zamietnuť bez toho, aby súd nenariadil vo veci pojednávanie, na ktorom je možné doplniť dokazovanie zo strany oboch strán sporu. Navyiac v danom konaní súd nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie vecí, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov a na základe toho mu odňal možnosť konať pred súdom. Ohľadom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie spočívajúceho v tom, že zmluva o kreditnej karte neobsahuje náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch zdôraznil, že úver bol poskytnutý ako revolvingový. Príkladom revolvingového úveru sú kreditné karty, pri ktorých je klientovi poskytnutý úverový rámec. Ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje. Súd v napadnutom rozsudku neprihliadol a vôbec sa nezaoberal tým, že v zmluve o kreditnej karte absentovala medzi postupcom a žalovanou dohoda o plnení v splátkach. Preto poukazuje na skutočnosť, že posudzovaný druh spotrebiteľského úveru je špecifickým bankovým produktom, na základe ktorého žalovaná čerpala peňažné prostriedky, ktoré však bola povinná vrátiť formou vkladov na účet vedený pre kreditnú kartu. Vzhľadom na to, že zmluva o kreditnej karte neobsahovala dojednanie o termíne konečnej splatnosti je potrebné uzavrieť, že zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú, v zmysle čoho jednoznačne vyplýva, že termín konečnej splatnosti čerpania úveru z karty v zmysle vyššie uvedeného nebol jednoznačne určený, a preto si podľa jeho názoru postupca sám mohol stanoviť čas povinnosti pre vyplatenie dlhu žalovanou. Pokiaľ ide o otázku pravidelných splátok úveru zmluva o kreditnej karte poskytovala žalovanej len možnosť čerpania finančných prostriedkov formou čerpania z karty, pričom bolo na žalovanej, aby si sama určila kedy, v akej výške a či vôbec bude úverový rámec z karty čerpať, pričom takéto dojednanie poskytnutia úveru neumožňuje zmluvným stranám stanoviť termín a výšku pravidelných splátok. Vo vzťahu k absencii predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o kreditnej karte konštatoval, že pri úvere formou kreditnej karty, alternatívne revolvingovom úvere je klientovi poskytnutý úverový rámec. Ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje. Vzhľadom na špecifický druh úveru ako revolvingu nie je možné vopred vypočítať ročnú percentuálnu mieru nákladov spojenú s revolvingovým úverom. Zmluvná dokumentácia preto obsahuje príkladný výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. V súčasnosti už je rozhodovacou praxou všeobecných súdov ustálené, že v prípade revolvingového úveru (akým je i úver poskytnutý žalovanej na základe zmluvy o kreditnej karte) nie je možné RPMN vopred v zmluve uviesť, a preto postačuje uvedenie indikatívneho výpočtu. V zmluve sa preto nachádza informácia o RPMN vo výške 34,96 % p. a., pričom na výpočet boli použité nasledovné predpoklady: celková výška úveru bola vyčerpaná okamžite a v plnej výške platbou prostredníctvom POS terminálu a zaúčtovaním poplatkov za kreditné karty vydané ku kartovému účtu, pričom platí, že všetky poplatky zaúčtované bankou nie sú úročené, banka si účtuje poplatky za komfort, úver sa splatí v 12 rovnakých splátkach a v mesačných intervaloch. Zároveň podotkol, že predpoklady použité na výpočet RPMN sú uvedené v článku I. zmluvy o kreditnej karte, ako aj v bode 3. štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, ktoré žalovaná vlastnoručne podpísala a s ktorými bola oboznámená. Okrem toho sa domnieval, že výška minimálnej splátky uvedenej v zmluve o kreditnej karte nie je smerodajná, nakoľko indikuje iba minimálnu sumu, ktorú bola žalovaná povinná uhrádzať v prípade čerpania finančných prostriedkov z kreditnej karty. Výška splátky nebola v zmluve

o kreditnej karte dohodnutá a žalovaná mohla uhradiť čerpanú sumu jednorazovo alebo aj vo vyšších splátkach než uvádzala zmluva ako minimálnu mesačnú splátku. Vzhľadom k uvedenému je preto postup postupcu, na základe ktorého dospel k indikatívnemu výpočtu RPMN plne v súlade s právnou úpravou, ak postupca vypočítal RPMN na základe predpokladov, že žalovaná čerpala celý úverový rámec okamžite a tento uhradila v 12 rovnakých mesačných splátkach. Namietané nesprávne skutkové zistenia videl v tom, že ak postupca posudzoval schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver dopytom do úverového registra a zisťovaním rodinného stavu žiadateľky, zamestnávateľa žiadateľky, druhom bývania, počtom členov domácnosti, príjmami a splátkami a ostatnými výdavkami žiadateľky (tak ako je to špecifikované v článku I. návrhu na uzatvorenie zmluvy o kreditnej karte), potom už nemal zákonnú povinnosť vyžadovať od spotrebiteľa ďalšie informácie. V neposlednom rade zdôraznil, že v konaní tvrdil a tvrdí, že postupca bonitu žalovanej riadne skúmal, pričom toto tvrdenie nebolo v konaní medzi stranami sporu sporné. Ani samotná žalovaná nespochybňovala v čase uzatvorenia zmluvy (resp. ani v priebehu prvoinštančného konania) svoju schopnosť splatiť poskytnutý úver, na základe čoho je právne posúdenie súdu o nedostatku odbornej starostlivosti postupcu pri posudzovaní schopnosti žalovanej splatiť úver neopodstatnené a absurdné. Takýto postup súdu a výklad vyššie uvedených ustanovení zákona podľa jeho názoru zbavuje spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje a výrazne narušuje jeho právo na spravodlivý proces. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe v plnom rozsahu, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania vo výške 66,41 eur.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu v súdom určenej lehote písomne nevyjadrila.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalobcom a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané,

z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

9. Pokiaľ žalobca tvrdil, že aplikáciou ustanovenia § 297 písm. b) CSP došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ustanovenie § 297 písm. b) CSP je potrebné vykladať v priamej súvislosti s ustanovením § 140 ods. 1, ods. 2 CSP a ustanovením § 294 CSP. Povinnosť tvrdenia sa prejavuje ako procesná povinnosť pravdivo a úplne opísať všetky rozhodujúce skutkové okolnosti daného prípadu. V prípade, že nedôjde k dodržaniu tejto povinnosti, následkom je neunesenie bremena tvrdenia v civilnom procese. Taktiež je zrejmé, že tvrdenia strany sporu, ktoré možno charakterizovať ako veľmi všeobecné, vágne alebo paušálne, nie sú pre súd spôsobilé byť predmetom dokazovania a neumožňujú súdu ich vecné preskúmanie. Primárne by jednoznačne mali byť všetky relevantné a rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v samotnej žalobe. Úlohou súdu v kontradiktórnom spore je povinnosť zisťovať skutkový stav iba v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Ustanovenie § 297 písm. b) CSP je formulované prostredníctvom troch spoločných znakov, a to jednoduchého právneho posúdenia veci, nespornosti skutkových tvrdení strán a výškou zákonného cenzu. Vec sama kritérium bagateľného cenzu spĺňala, rovnako spĺňala kritérium jednoduchého právneho posúdenia veci, keďže nárok uplatňovaný žalobcom mal označený hmotnoprávny základ. Čo sa týka tretieho kritéria, a to nespornosti skutkových tvrdení strán, aj toto kritérium bolo naplnené, keďže samotná žalovaná skutkové tvrdenia zo strany žalobcu nerozporovala. Uvedené tretie kritérium v zásade nešpecifikuje, či nesporné skutkové tvrdenia strán, majú byť aj substancované, resp. do akej miery má dôjsť k ich konkretizovaniu. Cieľom znakov ustanovených v § 297 písm. b) CSP je, aby pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať v zásade v takých sporoch, kde nie je nevyhnutné prejednávať argumenty strán týkajúce sa posúdenia samotného sporu. V danom prípade súd vyzval žalobcu na preukázanie čerpania a splácania úveru žalovanou výpisom z kartového účtu, doplnenie opisu rozhodujúcich skutočností o dôvode vzniku žalovanej pohľadávky, o jej výške (štruktúre) a splatnosti, vrátane prípadného splnenia podmienok vyhlásenia predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru vyplývajúcich z ustanovenia § 53 ods. 9 a ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka a preukázanie svojich tvrdení príslušnými dôkazmi, doplnenie opisu rozhodujúcich skutočností o splnení podmienok postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a preukázanie svojich tvrdení príslušnými dôkazmi a preukázanie konania právnej predchodkyne žalobcu s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovanej ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v zmysle ustanovenia § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšovala 1.000,- eur. Aj z tohto pohľadu, podľa názoru odvolacieho súdu, bola naplnená formulácia ustanovenia § 297 písm. b) CSP a súd prvej inštancie vo veci nemusel nariaďiť pojednávanie. V zmysle ustanovenia § 140 ods. 2 CSP, zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Teda možno konštatovať, že aj samotné doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe je potrebné považovať za zmenu žaloby. Kritériom je, či tieto skutočnosti, ktoré sa majú dopĺňať, sú rozhodujúce alebo nie. Zároveň podľa § 294 CSP zmena žaloby sa v spotrebiteľských sporoch neprípúšťa, ak je žalovaným spotrebiteľ. Tu odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MbDo V 19/2007, v ktorom sa okrem iného uvádza: „Za zmenu žaloby treba považovať aj procesný úkon, ktorým žalobca hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutkových okolností než tých, ktoré uviedol v žalobe“.

10. K odvolacej námietke žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že v zmysle záverov konštantnej judikatúry právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Napriek tomu, že odvolací súd akceptuje tvrdenie žalobcu, že klient môže splatiť vyčerpanú sumu jednorazovo, zároveň poukazuje na skutočnosť, že v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je počet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, absencia ktorej spôsobuje, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Popritom z tohto, ani zo žiadneho iného ustanovenia zákona o

spotrebiteľských úveroch ani iného zákona nevyplýva, že ak je spotrebiteľský úver poskytnutý vo forme revolvingu, tak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí túto náležitosť obsahovať.

12. Čo sa týka absencie ďalšej obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to termínu konečnej splatnosti, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľskom úvere). Odvolací súd má za preukázané, že termín konečnej splatnosti v zmluve o kreditnej karte uvedený nie je a nemožno ho určiť ani na základe ostatných údajov uvedených v tejto zmluve, keďže v nej nie je uvedený ani počet splátok, periodicita ich splácania a dátum prvej splátky. Keďže zo zmluvy o kreditnej karte nie sú zrejme uvedené údaje, nemožno určiť ani konečnú splatnosť poskytnutého úveru.

13. Ohľadom uvádzania predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o kreditnej karte sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že predpoklady pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov uvádzané v zmluve o kreditnej karte nie sú správne, a teda aj preto je potrebné poskytnutý spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

14. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd konštatuje, že súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti (hodnovernosť zdroja). Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti (pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi). K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

15. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že ani samotná žalovaná nespochybovala v čase uzatvorenia zmluvy (resp. ani v priebehu prvoinštančného konania) svoju schopnosť splatiť poskytnutý úver, a preto je nutné jeho skutkové tvrdenia považovať za nesporné, odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie v prvom rade správne pristúpil k vyhodnocovaniu toho, či aktívna hmotnoprávna legitímácia svedčí samotnému žalobcovi. Bez akýchkoľvek pochybností a právnych polemik je zrejmé, že aktívna vecná legitímácia patrí medzi základné procesné podmienky. Posudzovanie aktívnej vecnej legitímácie nesúvisí s ustanovením § 151 ods. 1 CSP ohľadne skutkových tvrdení strany, ktoré má protistrana výslovne poprieť, resp. súd považovať za sporné, či nesporné. V danej veci je potrebné zohľadniť jednu zo základných zásad civilného sporového konania, a to materiálny korektív prejednávanej zásady. V rámci materiálnych korektívov prejednávanej zásady jedným z podstatných je aj ustanovenie § 185 ods. 3 CSP, ktoré jednoznačne stanovuje, že súd aj bez návrhu môže vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky. V danom prípade sa jednoznačne jedná o procesnú podmienku a súd prvej inštancie bol plne oprávnený v zmysle citovaného materiálneho korektívu pristúpiť k preskúmaniu základnej procesnej podmienky, akou je aktívna vecná legitímácia a túto následne aj vyhodnotiť a urobiť z nej právne závery. Skutočnosť, či protistrana, a to strana žalovanej, danú skutočnosť popierala alebo nepopierala v kontradiktórnem spore, hrá úlohu minimálnu, resp. úlohu zohrávať nemusí, keďže súd môže aj bez návrhu pristúpiť k preskúmaniu jednotlivých procesných podmienok. Je úlohou samotného žalobcu, aby preukázal, že je oprávnený podať takú žalobu, ktorá spĺňa všetky predpoklady v rámci podmienok konania na to, aby takáto žaloba mohla byť podaná a aby mu zároveň teoreticky v konaní zaručovala úspešnosť. V tomto prípade nie je povinnosťou samotnej žalovanej brániť sa voči žalobe, ktorá nespĺňa základné predpoklady pre svoj úspech v zmysle nenaplnenia procesných podmienok a touto skutočnosťou je povinný sa súd prvej inštancie zaoberať bez ohľadu na aktivitu druhej sporovej strany. V kontradiktórnem spore je s materiálnymi korektívami (akým je aj civilné sporové konanie) je totiž neprípustné, aby súdy priznávali akékoľvek uplatnené nároky žalobcom len na základe toho, že protistrana sa procesne nebráni, resp. takto uplatnené nároky nenamieta. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil jeden zo štyroch základných materiálnych korektívov prejednávanej zásady a jeho využitím zároveň nenarušil kontradiktórnosť samotného sporu.

16. Správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

17. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalobcu za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 odsek 2 a ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd nárok na ich náhradu sporovým stranám nepriznal.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).